

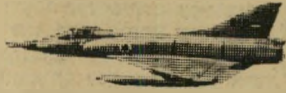
(המשך מעמוד 9)

מיג 17 אחד נפגע והתפוצץ מיד. מלמע' לה ראה ג'ורא את אחד המיראזים רודף אחרי מיג נוסף, אבל מסתלק מהקרב ברגע שנגמרה לו התחמושת. הוא לקח עליו את המשימה. מבחינת מהירות היתה לו עדי' סות על המיג 17. גם הטייס המצרי ידע זאת, לכן נלחם על חייו. הקרב היה ממור' שך וקשה, גם מבחינה פיזית. לבסוף הצליח ג'ורא לפגוע. הטייס המצרי איבד את השליטה על המטוס, לא הצליח להמלט ממנו, והתרסק עמו על הקרקע, באדמת מצריים.

לבגי ג'ורא היה זה שחרור של מתח מצטבר. כי קודם לכן במשך השנה יצא לו להפגש עם מטוסי אויב, אבל אף פגישה כזו לא הסתיימה בהפלה. זה לא היה מתח שלא הצלחתי להרוג בן אדם. זה משהו לא טבעי בשבילי לשנוא טייס אויב. אבל זה היה מתח תחרותי — לא עם טייס האויב אלא עם אלה מחברי שכן הפילו מטוסים. זה הענין. המתח התחרותי — זה מה שחסר לי בחיים.

בטייסת של ג'ורא, אחת הטייסות החתיר' קות בחיל-האוויר, יש מסורת מסוימת. קיים מה שנקרא „לוח הטייסת“, עליו נרשם כל טייס בטייסת שהצליח להפיל מטוס אויב. כל אחד בטייסת רוצה ששמו יופיע מספר פעמים גדול ככל האפשר על גבי הלוח. בחילות-אוויר אחרים בעולם נהוג להעניק תואר אס לטייס-קרב המצליח להפיל 5 מטוסי אויב.

תואר כזה אינו מקובל בחיל-האוויר הישראלי. אבל את מקור השאיפה להפיל מה שיותר מטוסי אויב, אפשר למצוא באותו לוח קטן בטייסת.

„יש שמיים גדולים —

יש איפה לטוס“

עבור ג'ורא, כמו לבגי שאר טייסי-הקרב של חיל-האוויר היתה המלחמה באוויר כשנה האחרונה שונה מכל מה שידע לפני כן. לא באופן מהותי, אלא בפבר' טים קטנים, שמי שאינו טייס יתקשה להבינם.

החוויה הגדולה ביותר במלחמת ששת-הימים היתה עבור ג'ורא לראות את תעלת-סואץ מלמעלה. טסים וטסים ורואים רק מדבר. פתאום רואים אניות באמצע החול, לא רואים את המים אלא כשטסים מעליהם. זה מה שנקרא „חוויה לא נורמלית“.

או לטוס מעל הדלתה של הנילוס. במיפגש ראשון זה שטח ענק בעל נוף אחיד המק' שה על הזיהוי. הכל ירוק, הכל חרוץ בתעלות מים ושטוח לגמרי. או, במלחמת ששת-הימים, היתה עוד בעיה של זיהוי. בעיה שניתן להתגבר עליה, אבל בעיה.

היום כל זה לא קיים. היום לא משחק תפקיד אם טסים מעל אפריקה או אסיה. התעלה אינה תגלית ואין עוד בעיה להתמ' צא מעל הדלתה.

או האנשים שלמטה. האיש על הקרקע רואה את המטוס לשבריר שניה, כשהוא חולף מעליו. הטייס רואה את האיש מספר שניות רב יותר, כשהוא מסתכל קדימה. בימי המלחמה היו הפלחים במצרים מגור' פפים בידיהם למטוסים. חשבו שאלה מטו' סים מצרים. ניתן היה לראות אנשים ב' רחובות הערים. היום כל זה נעלם. היום הם נחבאים ברגע ששומעים רעם של מטוס. תשעים למאה שזה היה מטוס ישראלי. בקושי אפשר לראות היום בן-אדם כשח' גים מעל שטח מצריים.

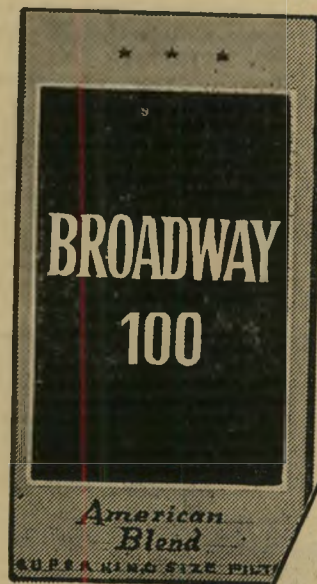
מה שהשתנה באופן יותר יסודי הם ה' מרחבים הקרביים באוויר. פעם התנהלו קר' בות-האוויר קרוב לשדות בישראל. היום קיימת הבעיה של „להגיע למלחמה“. היום המטוסים המצריים קרובים יותר לשדות שלהם. זה מחייב להקדיש יותר תשומת-לב למדי-הדלק במטוס, להבחין בזמן בסי' מן, שאם תמשיך לטוס אחריו, לא תוכל להגיע הביתה חזרה. הגורם של מיגבלות זמן ומרחב, שלא היה נכלל כמעט בחי' שובי הטייסים עד למלחמה, צריך להכלל היום בחישובים.

היום יש איפה לטוס. יש שמיים גדור' לים — מסוריה בצפון ועד לבקעת הני' לוס, שמיים שהשולט בהם הוא מלך. ג'ורא וחבריו, טייסי-הקרב, הם מלכי השמיים.

ה"מיני" וה"מקסי"

„מיני“ השמלה — „מקסי“ הסיגריה באורך 100 מ"מ, „סופר קינג-סייז“ תערובת אמריקאית 20 סיגריות ל"י קנה! נסה! ותהנה!

BROADWAY 100

תוצרת דובק - ערבות לט"ב!

מיוצרת על ידי דובק